

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υιού)

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Γιὰ τὴν γυναίκα καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα

1
Στὸν ἔρωτα, ὁ τελευταῖος φαινητικὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν λέγεται ποτὲ ἀπὸ τοὺς ἐραστὰς.

2
Πολλὲς φορὲς μιὰ ἀπιστὴ γυναίκα μᾶς κρατεῖ πρὸ σφιχτὰ δεμένους κοντὰ τῆς, παρὰ μιὰ ἄλλη πιστότερη.

3
Στὸν ἔρωτα εἶνε ἀπαραίτητη καὶ μιὰ ἀμοιβαία ἐκίμηση.

4
Πῶσα σχέδια, πόσα ὄνειρα δὲν ἔχουμε κάνει γιὰ τὸν ἔρωτα μιᾶς ὁμορφῆς γυναίκας.. Μ' ἄλλοίμονο !.. Εἶναι φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ ἔρωτας ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὰ ἐκπληρώσουμε...

5
Μέσα σὲ δέκα χιλιῶδες ἄντρες, οἱ ἐννὴ χιλιῶδες ἀγαποῦν τὴς γυναίκα !

6
'Ἡ μητέρα εἶναι κ' αὐτὴ μιὰ γυναίκα : Μὰ ὅταν γίνῃ μητέρα, παθεῖ ἀμέσως νὰ εἶνε γυναίκα.
Εἶνε μόνο μητέρα.

7
'Ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουμε, καὶ πρὶν ἀκόμα δοκιμάσουμε τὸν ἔρωτα.

8
'Ἀγάπα, ἀγάπα.. χωρὶς νὰ σ' ἐνδιαφέρει ποιὰν ἀγαπᾶς, γιὰτὶ ἀγαπᾶς, πῶς ἀγαπᾶς.
'Ἀρκεῖ ν' ἴσῃς καὶ νὰ θέλῃς ν' ἀγαπᾶς.

9
Οἱ ἄντρες κατηγοροῦν πάντοτε τὴς γυναίκες, μὰ ποτὲ ὅμως καὶ τὴς..γυναίκα τους.

10
Δύο τρόποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ δείξῃς τὴν ἀγάπην σου σὲ μιὰ γυναίκα.
Νὰ τὴν παντρευτῆς : ἂν εἶνε Δεσποινίς.
Νὰ τὴν σεβασθῆς : ἂν εἶνε Κυρία.

***

Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία

Τὴ ζωὴ τὴν ἀπολαμβάνουν μόνο οἱ ὀλιγαρκεῖς.

'Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εὐκρίνεια ἐνώνει δύο ἀνθρώπους καὶ πρὶν ἀκόμα γνωριστοῦνε.

Εἶνε πολὺ πρὸ ἐκκολο νὰ εἶσαι καλὸς πρὸς ὅλο τὸ κόσμον, παρὰ πρὸς ἓνα ὠρισμένο πρόσωπον.

'Ἐξετάζοντες τοὺς ἄλλους, γνωρίζουμε τὸν ἑαυτὸ μας.

Σ' αὐτὴ τὴν πιλοζοῦ μᾶς φέρουν χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσουν καὶ μᾶς βγάζουν πάλι χωρὶς νὰ τὸ θελήσουμε.

Δωροῦστε, ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴ δανειζετε ποτὲ τὰ χρήματά σας.

Μὲ τὰ δῶρα θὰ ἴδῃτε ἴσως μερικὸν ἀχαριστοῦς, ἀλλὰ μὲ τὰ δάνεια, θὰ κάνετε πάντοτε ἐχθροῦς...

'Ὅσο νέοι κ' ἂν εἶμαστε, γεννᾶμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἴδωμε νεκρὴ τὴν μητέρα μας.

Τὸ θλιβερὸ δὲν εἶνε ὅτι γεννᾶμε, ἀλλὰ ὅτι δὲν εἶμαστε πιά νέοι.

Προσιμᾶτε τοὺς κακοὺς, ἀπὸ τοὺς κοιτοῦς..

Συλλέκτης

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν τόμοι τῶν Γαλλικῶν περιοδικῶν «Nouvelle Revue Française», «Les écrits Nouveaux» «Mercure de France» καὶ «Mulle Nouvelles Nouvelles» καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλων ξένων καὶ ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Πληροφορίαι στὰ Γραφεῖά μας.

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

f.

(Ἐπ' τὴ συλλογῇ τοῦ Πολωνοῦ συγγραφέως Φράνς Χερντέρ)

'Ἡ γίδα

Μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ κατέβηκε ἀπὸ τὴν κόλασον στὴ Γῆ, ὁ Διόβολος. Ἦτανε καλοκαιρὶ καὶ τὸ ἀπῆγεμα ποὺ ἦτανε ζέσιπ δὲν ἦθερε τὶ νὰ κἀν...

— Ἄς φτιάξω λέει κ' ἐγὼ κατὶ. Πῶς ὁ Θεὸς ἐφτιαξε τόσα πράγματα σὸν κόσμον...

Παίρνει τότε κ' αὐτὸς λίγο πηλὸ καὶ οἰγὰ-οἰγὰ καταφ' ἔνει νὰ φτιάξῃ ἓνα ζῷο μὲ τέσσερα πόδια.

— Ἡ γίδα εἶπε. Ἔτσι θὰ τὴ λέμε, λέει σὲ βοσθὸ του.

— Ἡ γίδα ὅμως ἔσπεκε ὄρθια καὶ πουθενὰ νὰ τὴν καταφ' ἔνει νὰ κάτοπ. Ἀπελπισμένος τρέχει σὲ Θεό.

— Ἐφτιαξά ἓνα πρᾶγμα τοῦ λέει, τόνωσα γίδα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταφ' ἔνει νὰ κάτοπ...

Τότε ὁ Θεὸς ἔβγαλε τὴ μεγάλην ὀλόχρησον βοῦλα του, καὶ βοσλώσε τὴ γίδα στὰ δὺὸ γόνατα...

'Ἡ γίδα κάθισε ἀμέσως κ' ὁ διάβολος τᾶχασε καὶ κατέβηκε ντροπισσομένος στὴν Κόλασον...

Γι' αὐτὸ ἡ γίδες ἔχουνε, ἀπὸ τότε, στὰ δὺὸ μπροστινὰ ποδάρια τους κ' ἀπὸ μιὰ βοῦλα σὲ γόνατο.

***

Σκυλιά, γάτες καὶ ποτικία

Μιὰ φορὰ κ' ἓνα καιρὸ, τὰ σκυλιά εἶχανε μιὰ δίκη μεταξὺ τους, μὰ ἐπειδὴ εἶνε ῥέμπελα πῆραν τὰ χαριὰ τῆς δίκης τους καὶ τὰ φέρανε στὶς γάτες.

— Φυλάχτε τὰ μας, ἐσεῖς ποὺ εἶσαοθε νοικοκυράδες, λένε τὰ σκυλιά στὶς γάτες.

Οἱ γάτες τὰ πῆρανε καὶ ἦταν ἔτοιμες νὰ τὰ φυλάξουν μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή βλέπον ν μακρὰ κατὶ ψάρια. Δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὴ λαίμαργίαν τους, παρατᾶνε τὰ χαριὰ καὶ τρέχουνε στὰ ψάρια.. Τὴ στιγμή αὐτὴ βροῦκαν εὐκαιρία οἱ ποτικιοί, τρέχουνε καὶ τρώνε τὰ χαριὰ.

Ἀπὸ τότε τὰ σκυλιά κωνηγᾶνε τὶς γάτες ποὺ τοὺς χαλῶσανε τὰ χαριὰ καὶ οἱ γάτες πάλι κωνηγᾶνε τὰ ποτικία ποὺ τοὺς φέγανε τὰ χαριὰ καὶ τοὺς φέρανε ἔτσι σὲ ἔχθρα μὲ τὰ σκυλιά...

***

Εὐεργεσία καὶ Εὐγνωμοσύνη

Μιὰ φορὰ κ' ἓνα καιρὸ, ὁ Θεὸς θέλωσε νὰ δώσῃ μιὰ ἔορτῆ, στὸ οὐράνιον παλάτι του.

'Ὅλες οἱ ἀρετὲς προσκλήθησαν ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ ἦλθανε ἡ μὲ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη.

'Ἡ ἔορτῆ ἀρχισε καὶ ὁ Θεὸς εὐχαριστινέμος γελοῦσε καθι-ομένος ἐπάνω στὸ χρυσοτολιωμένο θρόνον του.

Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἔορτῆς, δὶαν οἱ προσκεκλημένοι ἀρχισαν νὰ φεύγουν, φωνάζει ὁ Θεὸς στὸν ἀγγέλου του :

— Φέρετε μου ἐδῶ αὐτὲς τὶς δὺὸ ἀρετὲς ποὺ κάθονται ἐκεῖ κάτω.

— Ποιὲς ; ρωτᾶνε οἱ ἀγγελοι ;

— Νὰ ! αὐτὲς ποὺ στέκονται ἐκεῖ μόνες καὶ ποὺ εἶνε οἱ ὠραιότερες ἐδῶ μέσα.

Οἱ ἀγγελοι τρέχουνε καὶ ξαναγροῖζον μαζί μὲ δὺὸ ὠραιότατες γυναίκες, ἡ ὁποῖες ὑποκλήθησαν ταπεινὰ μπροστὰ πρὸ Θεό.

'Ὁ Θεὸς ὅμως παρετήρησε σὲ λίγο πῶς ἡ δὺὸ αὐτὲς γυναίκες ἦταν ἄγνωστες ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

— Πῶς ; τοὺς λέει... δὲν γνωρίζαστε ;

— Ὅχι, ἀποκρίνονται αὐτὲς, μὲ ὕψος ντροπαλό.

Τότε ὁ Θεὸς κατεβαίνει ἀπὸ τὸ θρόνον του, παίρνει τὸ χερὶ τῆς μίας καὶ τὸ φέρνει κοντὰ στὸ χερὶ τῆς ἄλλης.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἡ Εὐεργεσία, λέει στὴν πρώτη...

— Καὶ ἀπ' ἐδῶ ἡ Εὐγνωμοσύνη, προσθεῖτε ἀμέσως στὴ δεύτερη.

Οἱ δὺὸ γν. αἴκες κοκκίνισαν καὶ χαμπλώσανε τὰ μάτια...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἕως σήμερον ἔχουνε περᾶσει χίλια ἐννυακόσια χρόνια... καὶ οἱ δὺὸ γυναίκες δὲν ξαναυναντιπῆσανε πιά...

'Ἡ εὐεργεσία δὲν θέλει νὰ ἴδῃ καθόλου τὴν εὐγνωμοσύνη...

Πηγαίνει πάντα συντροφίᾳ μὲ τὴν ἀχαριστία...

Αὐτὸς εἶν' ὁ κόσμος !

